

Shrnutí

Výroční zpráva úřadu EASO za rok 2018 o situaci v oblasti azylu v EU

24. června 2019

Printed by Bietlot in Belgium

Rukopis dokončen v červnu 2019

Úřad EASO a žádná osoba vystupující jeho jménem nejsou zodpovědní za využití níže uvedených informací.

Lucemburk: Úřad pro publikace Evropské unie, 2019

Print	ISBN 978-92-9476-682-3	doi:10.2847/063747	BZ-02-19-250-CS-C
PDF	ISBN 978-92-9476-155-2	doi:10.2847/942489	BZ-02-19-250-CS-N

Obrázek na obálce: © Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu, Austin Tufigno

© Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu, 2019

Reprodukce povolena pod podmínkou uvedení zdroje.

K veškerému použití nebo reprodukci fotografií či jiného materiálu, k nimž úřad EASO nemá autorská práva, je nutné získat svolení přímo od držitelů těchto práv.

Shrnutí

Výroční zpráva úřadu EASO za rok 2018 o situaci v oblasti azylu v EU

24. června 2019

Oddíly shrnutí

Shrnutí	3
Vývoj na úrovni EU	4
Mezinárodní ochrana v EU+	8
Významný vývoj na vnitrostátní úrovni	15
Fungování společného evropského azylového systému	16

Shrnutí

Úvod

Výroční zpráva úřadu EASO o situaci v oblasti azylu v Evropské unii za rok 2018 poskytuje ucelený přehled o vývoji v oblasti mezinárodní ochrany jak na úrovni EU, tak na úrovni vnitrostátních azylových systémů. Zpráva vychází z širokého spektra zdrojů, zabývá se hlavními statistickými trendy a analyzuje změny v zemích EU+ týkající se jejich právních předpisů, politik a postupů a rovněž vnitrostátní judikatury. Zpráva se soustředí zejména na klíčové oblasti společného evropského azylového systému, v případě potřeby se však také nezřídká dotýká širšího kontextu problematiky migrace a základních práv.

Vývoj na úrovni EU

V roce 2018 došlo v Evropské unii v oblasti mezinárodní ochrany k významným událostem.

Pokračovala interinstitucionální jednání o návrzích reformy azylového systému. V prosinci 2017 si Evropská rada stanovila cíl zaujmout postoj k celkové reformě do června 2018. Významného pokroku bylo dosaženo u pěti ze sedmi návrhů: **Agentura EU pro azyl, nařízení o Eurodacu, nařízení o rámci EU pro znovusídlování, kvalifikační nařízení a směrnice o podmínkách přijímání.** U těchto návrhů dosáhli spolunormotvůrci široké politické shody do uplynutí uvedené lhůty v červnu 2018. Stále však přetrvávají rozdílné postoje k řadě kontroverzních otázek a většina členských států vyjádřila výhrady k přijetí jednoho nebo více návrhů reformy azylového systému, dříve než byly připraveny k přijetí, navzdory výhodám, které by přineslo, pokud by byl každý jednotlivý návrh přijat samostatně. Od té doby – navzdory určitému pokroku na technické úrovni – nebyla Rada schopna přijmout postoj k **dublinkému nařízení** a k **nařízení o azylovém řízení**, a reforma azylového systému tudíž zatím nebyla dokončena. V roce 2018 přijal Evropský parlament postoj k nařízení o azylovém řízení, což znamená, že zaujal postoj ke všem návrhům týkajícím se společného evropského azylového systému. V průběhu jednání o návrzích reformy azylového systému se kladl důraz na větší solidaritu mezi zeměmi a princip sdílení odpovědnosti jakožto na základní prvky fungování a další kalibrace společného evropského azylového systému.

V souladu se svou povinností zajistit řádné uplatňování práva EU přijala Evropská

komise opatření v rámci řízení o nesplnění povinnosti proti Bulharsku, Maďarsku, Polsku a Slovinsku.

Soudní dvůr Evropské unie vydal šestnáct rozhodnutí ve věci žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce, které se týkaly výkladu dublinkského nařízení, směrnice o azylovém řízení a kvalifikační směrnice. V souvislosti se směrnicí o podmínkách přijímání nebylo vydáno žádné rozhodnutí, ačkoliv se projednávají dva relevantní případy.

Větší solidarita mezi zeměmi EU+ a princip sdílení odpovědnosti byly definovány jako základní prvky fungování a kalibrace společného evropského azylového systému.

Hlavní zjištění

Konkrétně pak Soudní dvůr EU analyzoval otázky spojené s technickými aspekty provádění žádostí o převzetí nebo přijetí zpět podle nařízení Dublin III, např. platné lhůty v jednotlivých fázích řízení podle dublinkského nařízení, důkazy předložené žadateli za účelem podložení tvrzení týkajících se jejich náboženského přesvědčení a rizika pronásledování z důvodů souvisejících s náboženstvím, význam individuálního posouzení žádostí o azyl,

keré se musí provádět v kontextu osobních okolností konkrétního žadatele, posouzení skutečností a okolností související s údajnou žadatelovou sexuální orientací, způsobilost pro získání doplňkové ochrany žadatelů, kteří byli obětí mučení, v případech, že by mohli být záměrně zbaveni možnosti využívat vhodnou psychologickou péči, pokud by byli navraceni do své země původu, i když riziko opětovného mučení již pominulo, zpracování žádostí podaných osobami registrovanými Agenturou Organizace spojených národů pro pomoc a práci ve prospěch palestinských uprchlíků (UNRWA), důvody pro vyloučení v souvislosti s doplňkovou ochranou, dávky sociálního zabezpečení pro uprchlíky s povolením k přechodnému pobytu, uplatňování koncepce bezpečných zemí, rozpracování definice postupů v případě odvolání se k orgánu druhého stupně a slučování rodin nezletilých osob bez doprovodu, které dosáhly zletilosti po podání žádosti.

V roce 2018 pokračovalo provádění evropského programu pro migraci, jehož shrnutí je uvedeno ve sděleních Komise o provádění evropského programu pro migraci. Relevantní události v průběhu roku 2018 odrážely soustředěné úsilí o přechod od reakcí *ad hoc* k trvalým řešením v oblasti azylu použitelným za nejrozličnějších okolností i v budoucnu. I když se také v současnosti vypracovávají dlouhodobá strukturální opatření, Komise určila řadu opatření, která se mají zabývat naléhavými problémy na trase přes západní, centrální a východní Středomoří, včetně poskytnutí pomoci Maroku, zlepšení podmínek pro migranty v Libyi s důrazem na ty nejzranitelnější a další optimalizace operačních pracovních toků na řeckých ostrovech.

V **Řecku** je přístup založený na hotspotech uplatňován v rámci provádění prohlášení EU a Turecka, které si mimo

jiné klade za cíl zabránit vzniku nových námořních či pozemních tras nelegální migrace z Turecka do EU. Vzhledem k setrvalému migračnímu tlaku a nízkému počtu návratů plnil přístup založený na hotspotech klíčovou úlohu při stabilizaci situace na ostrovech. Opatření se zaměřila na zlepšení životních podmínek v hotspotech, přičemž důraz byl kladen na uspokojení potřeb zranitelných skupin. Toto úsilí bylo doplněno nárůstem přijímací kapacity na pevnině a novými právními předpisy o vnitrostátním systému opatrovnictví nezletilých. Současně mělo přelidnění na ostrovech za následek významný tlak na infrastrukturu, zdravotní služby a nakládání s odpady, přičemž se zvýšilo napětí mezi migranty a částí obyvatelstva. V březnu 2019, tři roky po prohlášení EU a Turecka, zveřejnila Komise zprávu obsahující informace o kumulativních výsledcích jeho tříletého provádění.

V Řecku...

Opatření se zaměřila na zlepšení životních podmínek v hotspotech, přičemž důraz byl kladen na uspokojení potřeb zranitelných skupin.

Je pozoruhodné, že počet osob, které nelegálně přicestovaly z Turecka na řecké ostrovy, je i nadále o 97 % nižší než předtím, než prohlášení nabylo účinnosti, a současně se dramaticky snížil počet osob, které přišly o život na moři. Zároveň došlo v průběhu roku 2018 k významnému nárůstu počtu

neoprávněného překročení hranic z Turecka do Řecka přes pozemní hranici, přičemž asi polovina osob, které překročily hranici, byli státní příslušníci Turecka. To svědčí o nutnosti posílit podporu na této hranici. Do března 2019 bylo přesídleno z Turecka do zemí EU+ 20 292 syrských uprchlíků a na podporu zákonného přijímání Syřanů z Turecka byla vyčleněna celková částka 192 milionů EUR z Azylového, migračního a integračního fondu (AMIF). Kromě toho byla na období 2016–2019 prostřednictvím nástroje pro uprchlíky v Turecku vyplacena částka 6 miliard EUR, přičemž polovina z této částky pochází z fondů EU a druhá polovina z příspěvků jednotlivých zemí EU+. V rámci provádění návrhů do Turecka z řeckých ostrovů je třeba dosáhnout většího pokroku.

V Itálii...
agenty
EU i nadále
poskytovaly
podporu při
uplatňování
přístupu
založeného na
hotspotech
a přizpůsobily
počet
zaměstnanců
stávajícím
potřebám.

V Itálii agenty EU i nadále poskytovaly podporu při uplatňování přístupu založeného na hotspotech a přizpůsobily počet zaměstnanců stávajícím potřebám. V roce 2018 zahrnoval příspěvek EU k uplatňování přístupu založeného na hotspotech v Itálii kromě jiných činností provádění sekundárních kontrol, poskytování lékařské pomoci a mezikulturní

mediace. Kromě toho EU přispívá finanční pomocí a tím, že nasadila odborníky na podporu kontrol, registrace, identifikace a poskytování informací migrantům.

Během roku 2018 vyvolalo vylodování migrantů a uprchlíků zachráněných ve Středozemním moři diskuse o solidaritě, sdílení odpovědnosti a rozvoji systematictějšího a koordinovanějšího přístupu EU k vylodění, prvotnímu přijetí, registraci a relokaci. Za tímto účelem byl předložen nápad na zavedení dočasných opatření, která by mohla sloužit jako překlenovací řešení, dokud nevstoupí v platnost nové dublinské nařízení. Tento návrh vychází ze zkušeností s *ad hoc* řešeními pro vylodování uplatněnými v létě 2018. Tato dočasná opatření by mohla být vypracována v rámci transparentního podrobného pracovního plánu, který vychází ze vzájemného porozumění sdíleným zájmům, což by zajistilo poskytování operativní a účinné pomoci dotčenému členskému státu ze strany Komise, agentur EU a jiných členských států.

Přesídlování a přijímání z humanitárních důvodů jsou klíčové mechanismy, které nabízejí bezpečnou a zákonnou cestu do EU+ pro osoby, jež potřebují mezinárodní ochranu, a které současně ulevují tlakům na země, které přijímají velký počet uprchlíků.

V letech 2015–2017 bylo v Evropě prostřednictvím různých programů EU pro znovuušídlování přesídleno celkem 27 800 osob. V rámci nového unijního programu znovuušídlování se dvacet členských států EU zavázalo zajistit více než 50 000 míst pro přesídlení do konce října 2019, díky čemuž se tato iniciativa stala dosud největším úsilím EU v oblasti přesídlování. Do března 2019 bylo takto přesídleno více než 24 000 osob. Souběžně s unijním programem znovuušídlování

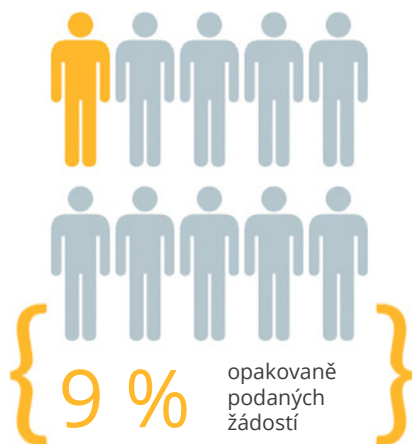
jsou významné také vnitrostátní programy znovuosídlování, protože poskytují zákonnou a bezpečnou cestu pro osoby, které potřebují ochranu. V neposlední řadě významně přispívají k témuž účelu programy zaměřené na přijímání osob z humanitárních důvodů, včetně iniciativ financovaných ze soukromých zdrojů, které se provádějí v řadě zemí EU+.

Dočasná opatření pro vyloďování, vypracovaná v rámci transparentního podrobného pracovního plánu, který vychází ze vzájemného porozumění sdíleným zájmům, by mohla zajistit poskytování operativní a účinné pomoci ze strany Komise, agentur EU a jiných členských států členskému státu, který je vystaven tlaku.

Hlavní zjištění

Pokud jde o vnější rozměr migrační politiky EU v roce 2018, EU i nadále spolupracovala s externími partnery na konstruktivním řešení otázky migrace, a to prostřednictvím komplexního přístupu založeného na multilateralismu. K významným úspěchům, pokud jde o pokrok v této oblasti v roce 2018, patří: vyčlenění dalších zdrojů na provádění programů v rámci nouzového svěřenského fondu EU pro Afriku a fondu pro vnější investice, boj proti převaděčským sítím prostřednictvím operačních opatření zaměřených na zlepšení spolupráce v oblasti prosazování práva, podpora spořádaných návratů a zpětného přebírání osob v rámci dialogu s partnerskými zeměmi, jakož i poskytování pomoci při reintegraci, lepší správa hranic díky podepsání dohod o společných operacích na obou stranách společných hranic, odborné přípravě a sdílení odborných znalostí a poskytování pomoci za účelem ochrany uprchlíků a migrantů v zahraničí. Budoucí kroky týkající se vnějšího rozměru migrační politiky EU zahrnují uzavření dohod o statusu se zeměmi západního Balkánu, vypracování nových dohod o zpětném přebírání osob se třetími zeměmi a rozšíření operačních partnerství se třetími zeměmi v oblasti společných vyšetřování, budování kapacit a výměny styčných důstojníků.

Mezinárodní ochrana v EU+

664 480 žádostí o mezinárodní ochranu v EU+ znamenalo pokles třetí rok v řadě, tentokrát o 10 %. I když počet žádostí zůstal po celý rok 2018 pozoruhodně stabilní, skrývají se za relativní stabilitou na úrovni EU+ velké rozdíly mezi členskými státy a mezi jednotlivými státními příslušnostmi.

V roce 2018 bylo podáno 664 480 žádostí o mezinárodní ochranu v zemích EU+, což z hlediska statistických trendů znamená pokles třetí rok v řadě, tentokrát o 10 %. Asi 9 % všech žádostí podali opětovní žadatelé. Počet žádostí podaných v EU+ byl podobný jako v roce 2014, kdy bylo podáno 662 165 žádostí. Je třeba podotknout, že i když počet žádostí zůstal během roku 2018 pozoruhodně stabilní, skrývají se za relativní stabilitou na úrovni EU+ velké rozdíly mezi členskými státy a mezi jednotlivými státními příslušnostmi žadatelů. Migrační tlaky na vnějších

hranicích EU slábnou již třetí rok v řadě. Došlo k nárůstu odhalených případů na trase přes západní Středomoří (více než zdvojnásobení), kde došlo ke stejnému počtu odhalení jako na trase přes východní Středomoří (zhruba 57 000 v obou případech).

Sýrie (od roku 2013) (13 %), Afghánistán a Irák (u obou 7 %) byly třemi hlavními zeměmi původu žadatelů v EU+, které společně představovaly více než čtvrtinu všech žadatelů v roce 2018 (27 %).

K deseti nejčastějším státním příslušnostem původu patřil též Pákistán, Nigérie, Írán, Turecko (každá země po 4 %), Venezuela, Albánie a Gruzie (po 3 %).

Úřad UNHCR uvedl, že počet registrovaných syrských uprchlíků v zemích sousedících se Sýrií, tj. v Iráku, Jordánsku, Libanonu, Turecku a Egyptě, a v dalších severoafrických zemích činil do konce roku 2018 přibližně 5,7 milionu.

Podobně jako v předchozích letech tvořili v roce 2018 o něco více než dvě třetiny žadatelů muži a jednu třetinu ženy. Skoro polovina žadatelů byla ve věku 18 až 35 let a téměř jednu třetinu tvořily nezletilé osoby.

V roce 2018 požádalo o mezinárodní ochranu v EU+ přibližně 20 325 nezletilých osob bez doprovodu, což svědčí o prudkém poklesu o 37 % oproti roku 2017. Nezletilé osoby bez doprovodu představovaly 3 % žadatelů, podobně jako v roce 2017. Téměř tři čtvrtiny žádostí byly podány pouze v pěti zemích EU+: Německu, Itálii, Spojeném království, Řecku a Nizozemsku.

Pokud jde o přijímající země, byla v roce 2018 podána většina žádostí o azyl v Německu, Francii, Řecku, Itálii a Španělsku. Žádosti podané v těchto pěti zemích společně tvořily téměř tři čtvrtiny všech žádostí podaných v EU+. Nejvíce žádostí obdrželo Německo (184 180) – již sedmým rokem v řadě, navzdory 17% poklesu oproti roku 2017.

Počet žádostí ve Francii se již čtvrtým rokem v řadě zvýšil, přičemž v roce 2018 bylo podáno 120 425 žádostí, což je dosud nejvyšší hodnota zaznamenaná ve Francii. Zemí s třetím největším počtem žádostí podaných v EU+ se v roce 2018 stalo Řecko, kde se počet žádostí zvýšil pátým rokem v řadě na 66 965 žádostí. K významné změně došlo v Itálii, kde se počet žádostí snížil o 53 %. Na pátém místě zůstalo Španělsko, ale počet žádostí se zvýšil z 36 605 v roce 2017 na 54 050 v roce 2018.

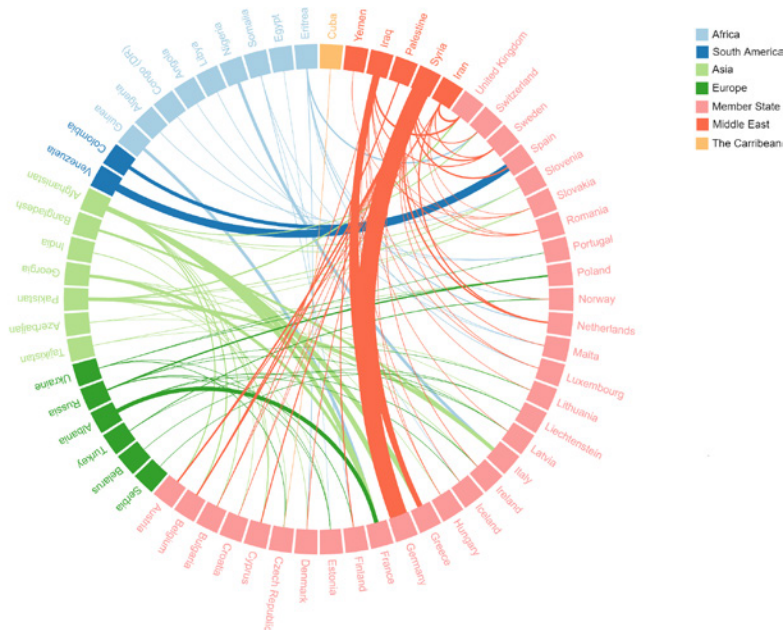
Tyto údaje poukazují na důležitý smíšený trend uvedený na začátku tohoto oddílu: celkově 11% snížení počtu žádostí mezi roky 2017 a 2018 v EU+ se projevilo ve více než polovině všech zemí EU+, zatímco ve druhé polovině se počet žádostí zvýšil, v některých zemích významně. Mezi pět nejčastějších zemí přijetí v přepočtu na počet obyvatel patřil **Kypr, Řecko, Malta, Lichtenštejnsko a Lucembursko**.

Hlavní azylové toky, přesněji řečeno státní příslušnosti v jednotlivých přijímajících zemích, poskytují o něco podrobnější přehled než samostatné vyjmenování zemí původu a přijímajících zemí.

Deset hlavních přílivů v roce 2018 směřovalo do Německa, Francie, Řecka a Španělska. Do Itálie nesměřoval žádný z deseti hlavních toků, navzdory tomu, že celkově se umístila na čtvrtém místě mezi přijímajícími zeměmi. To je pravděpodobně dáno snížením počtu osob s konkrétní státní příslušností podávajících žádost v Itálii a rovněž diverzifikací žádostí.

Deset hlavních toků zahrnovalo sedm státních příslušností, které všechny patří k deseti nejčastějším státním příslušnostem původu za rok 2018: Navzdory celkovému snížení počtu žádostí směřovalo do Německa dokonce šest z deseti největších přílivů konkrétních státních příslušností: Syřané, Iráčané, Afghánci, Íránci, Nigerijci a Turci. Dva hlavní toky směřovaly do Řecka (Syřané do Řecka a Afghánci do Řecka). Pouze jeden hlavní tok směřoval do Španělska a Francie: Venezuelané do Španělska (druhý největší konkrétní příliv do země EU+ v roce 2018) a Afghánci do Francie. Pákistánci, Albánci a Gruzínci celkově patřili k deseti nejčastějším státním příslušnostem původu v EU+.

Nejvyšší počet žádostí o mezinárodní ochranu v roce 2018, podle země EU+ a státní příslušnosti

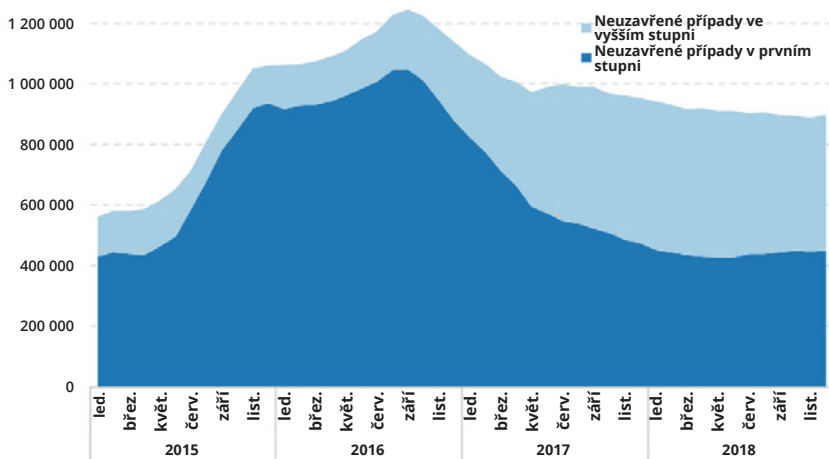
Zdroj: Eurostat

Celkem bylo v roce 2018 staženo v zemích EU+ asi 57 390 žádostí, což je asi polovina oproti roku 2017. Stažené žádosti představovaly 9 % všech žádostí podaných v zemích EU+, což je méně než v předchozím roce. Podle údajů úřadu EASO a podobně jako v předchozích letech byly čtyři pětiny těchto žádostí staženy implicitně.

Pokud jde o neuzavřené případy, čekalo na konci roku 2018 asi 896 560 žádostí v zemích EU+ na konečné rozhodnutí, což představovalo asi 6% pokles oproti roku 2017.

Počet neuzavřených případů na konci roku 2018 byl značně vyšší než na konci roku 2014, byl však zaznamenán jejich pokles již druhým rokem v řadě. Je třeba uvést, že počet neuzavřených případů v prvním stupni byl téměř roven počtu neuzavřených případů v druhém a vyšších stupních, vždy se jednalo o zhruba 448 000 případů. Proto se na konci roku 2018 zdálo, že tlak na vnitrostátní azylové systémy je rovnoměrně rozdělen mezi azylové a soudní orgány.

Neuzavřené případy v prvním (tmavě modrá) a posledním (světle modrá) stupni, 2015–2018

Zdroj: Údaje Eurostatu a systému EPS úřadu EASO

Pět nejčastějších státních příslušností osob čekajících na konečné rozhodnutí zůstalo stejných jako v roce 2017, konkrétně šlo o **Afghánce, Syřany, Iráčany, Nigerijce a Pákistánc**e. I když u každé z těchto státních příslušností se počet osob snížil, stále představovaly více než polovinu celkového počtu v EU+. Na konci roku 2018 bylo i nadále zemí s nejvyšším počtem neuzavřených případů ve všech stupních **Německo**, a to navzdory mírnému poklesu ve srovnání s předchozím rokem. Zemí EU+ s druhým nejvyšším počtem neuzavřených případů zůstala **Itálie**, počet případů se zde však v porovnání s rokem 2017 snížil téměř o třetinu.

Španělsko zaznamenalo největší absolutní nárůst neuzavřených případů – na konci roku 2018 se jejich počet zdvojnásobil na téměř 79 000. Ke značnému absolutnímu nárůstu došlo i v Řecku, kde počet neuzavřených případů překročil 76 000. Francie rovněž oznámila více

neuzavřených případů než před rokem, téměř 53 000. Současně se snížil počet neuzavřených případů v přibližně polovině zemí EU+. V šesti zemích došlo k poklesu o více než 1 000 případů. Navíc ve čtyřech těchto zemích (Německu, Itálii, Rakousku a Švédsku) se počet případů snížil o více než 10 000.

Zdá se, že celkově je vývoj počtu neuzavřených případů většinou spojen s novými žádostmi o azyl. Země s největším poklesem počtu neuzavřených případů také zaznamenaly během roku 2018 největší pokles žádostí o azyl. Platilo však i opačné tvrzení: tři země s nejvýznamnějším nárůstem počtu neprojednaných případů zaznamenaly také největší nárůst počtu žádostí o azyl.

V roce 2018 vydaly země EU+ 601 525 rozhodnutí v prvním stupni, což je značný pokles (o 39 %) oproti roku 2017. Proto bylo v roce 2018 celkově podáno v zemích EU+ více žádostí, než kolik bylo

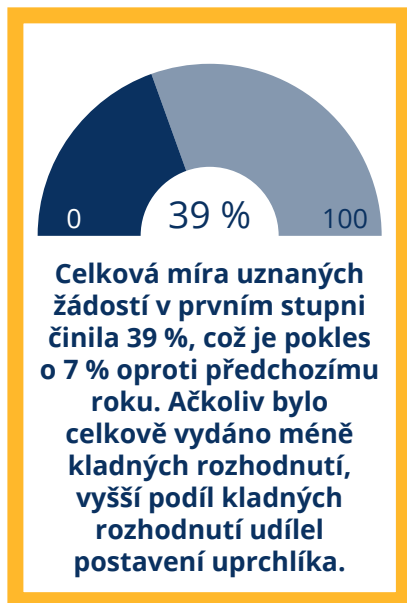
vydáno rozhodnutí. Většina rozhodnutí (367 310, tj. 61 %) byla zamítavá a neudělovala ochranu. Zhruba 234 220 rozhodnutí bylo kladných. Většina z nich pak udílela postavení uprchlíka (129 685, tj. 55 % všech kladných rozhodnutí) a menší podíl udílel doplňkovou ochranu (63 100, tj. 27 %) nebo ochranu z humanitárních důvodů (41 430, tj. 18 %). Ačkoliv bylo oproti loňsku celkově vydáno méně kladných rozhodnutí, kladná rozhodnutí o udělení postavení uprchlíka byla zastoupena ve větší míře. Pokud jde o množství rozhodnutí v prvním stupni vydaných v jednotlivých zemích, nejvíce rozhodnutí bylo vydáno v **Německu** (30 % všech rozhodnutí), **Francii** (19 %) a v **Itálii** (16 %). Tyto tři země společně vydaly asi dvě třetiny všech rozhodnutí vydaných v EU+.

Celková míra uznaných žádostí v EU+ u rozhodnutí v prvním stupni v roce 2018 činila 39 %, což je pokles o 7 procentních bodů oproti předchozímu roku. Tento pokles byl dán především snížením míry uznaných žádostí u několika státních příslušností původu, a zejména u těch s vysokým počtem vydaných rozhodnutí. Nižší míry uznaných žádostí oproti předchozímu roku byly zaznamenány u žadatelů ze Somálska, Íránu, Iráku, Eritrey a Sýrie. Naproti tomu u žadatelů z Venezuely, Číny, Salvadoru a Turecka byly zaznamenány změny směrem nahoru.

Největší míry uznaných žádostí v EU+ byly zaznamenány u žadatelů z Jemenu (89 %), Sýrie (88 %) a Eritrey (85 %) a nejnižší u žadatelů z Moldavska (1 %), Severní Makedonie (2 %) a Gruzie (5 %).

Míry uznaných žádostí o azyl se často mezi zeměmi EU+ lišily, jak pokud jde o poměrně nízké, tak poměrně vysoké míry uznaných žádostí, zejména pak u žadatelů z Afghánistánu, Íránu, Iráku a Turecka. Rozdíl v míře uznaných

žádostí byl menší u žadatelů z Albánie, Bangladéše a Nigérie, ale také u žadatelů z Eritrey a Sýrie.

U jednotlivých státních příslušností by rozdíly v mírách uznaných žádostí o azyl v zemích EU+ mohly do jisté míry poukazovat na nedostatečnou harmonizaci z hlediska praxe v oblasti rozhodování (z důvodu odlišného posouzení situace v zemi původu, rozdílného výkladu právních pojmů nebo vnitrostátní judikatury). Může to však také znamenat, že některé země EU+ mohou i mezi žadateli ze stejné země původu přijmout jednotlivce, kteří žádají o ochranu z velmi odlišných důvodů, jako je např. příslušnost ke konkrétní etnické menšině, lidé pocházející z určitých oblastí v rámci jedné země nebo žadatelé, kteří jsou dětmi bez doprovodu.

Pokud jde o posouzení žádostí o udělení mezinárodní ochrany v prvním stupni,

mohou členské státy využít zvláštní řízení, jako je zrychlené řízení, řízení na hranicích nebo přednostní řízení, musí však neustále dodržovat základní principy a záruky stanovené evropskými právními předpisy v oblasti azylu. I když většina rozhodnutí v prvním stupni vydaných v EU+ v rámci zrychleného řízení nebo řízení na hranicích vedla k zamítnutí žádosti v mnohem větší míře než v případě rozhodnutí učiněných v rámci běžných řízení, existují i případy, kdy byla mezinárodní ochrana udělena v rámci zvláštních řízení. Podle údajů vyměněných v rámci systému včasného varování a připravenosti úřadu EASO činila míra uznaných žádostí u rozhodnutí v prvním stupni vydaných v rámci zrychlených řízení 11 %, zatímco u rozhodnutí v rámci řízení na hranicích činila 12 %.

Pokud jde o rozhodnutí vydaná v rámci odvolání nebo přezkumu, v roce 2018 vydaly země EU+ 314 915 rozhodnutí v druhém nebo vyšším stupni, což je nárůst o 9 % oproti roku 2017. Kromě toho byl v roce 2018 vyšší podíl konečných rozhodnutí, která udělovala určitou formu ochrany: míra uznaných žádostí u rozhodnutí vydaných v posledním stupni byla 37 %, což je nárůst oproti 33 % v roce 2017. Tři čtvrtiny všech konečných rozhodnutí v roce 2018 byly vydány třemi zeměmi EU+: Německem, Francií nebo Itálií. Jednou z klíčových významných událostí byl prudký nárůst počtu konečných rozhodnutí vydaných žadateli ze západoafrických zemí, např. Gambie, Pobřeží slonoviny, Nigérie a Senegalu.

Ohledně fungování dublinského systému lze v roce 2018 na základě údajů úřadu EASO uvést řadu trendů, které ukazují, že došlo k celkovému 5% poklesu počtu rozhodnutí vydaných na základě žádostí podle dublinského nařízení. Kromě toho si 28 zemí EU+ v roce 2018 vyměňovalo pravidelně údaje o rozhodnutích, která

obdržely a která se týkala odeslaných žádostí podle dublinského nařízení. Spojené království sdílelo údaje za období srpen–prosinec 2018. 28 zemí EU+ obdrželo 138 445 rozhodnutí týkajících se žádostí podle dublinského nařízení, které odeslaly, a pokud se započítává částečné vykazání informací ze strany Spojeného království, zvyšuje se tento počet na 139 984 rozhodnutí. V roce 2018 činil podíl obdržených rozhodnutí o žádostech o udělení azylu podle dublinského nařízení 23 %, což představuje mírný nárůst oproti roku 2017. To může svědčit o tom, že vysoký počet žadatelů o mezinárodní ochranu i nadále uskutečňoval v zemích EU+ druhotný pohyb. **Německo a Francie** obdržely většinu rozhodnutí o žádostech podle dublinského nařízení, a sice 37 % v případě Německa a 29 % v případě Francie. K dalším zemím, které v roce 2018 obdržely velký počet odpovědí, patřilo **Nizozemsko, Belgie, Rakousko, Itálie, Švýcarsko a Řecko**. Jednou z nejvýznamnějších změn oproti roku 2017 byl významný nárůst počtu rozhodnutí podle dublinského nařízení, které vydaly **Řecko a Španělsko**. Současně došlo ke snížení počtu případů, kdy bylo použito proti Řecku diskreční ustanovení. Tento pokles byl však velmi malý oproti nárůstu rozhodnutí vydaných Řeckem.

Celková míra uznaných žádostí, pokud jde o rozhodnutí o žádostech podle dublinského nařízení, činila v roce 2018 67 %, což je pokles o 8 procentních bodů oproti

roku 2017, přičemž nadále přetrvávají rozdíly v míře uznaných žádostí mezi jednotlivými zeměmi. Většina rozhodnutí podle dublinského nařízení se v roce 2018 týkala občanů Afghánistánu (9 % celkem), Nigérie (8 %), Iráku (6 %) a Sýrie (6 %). Dále byl v roce 2018 12 300krát uplatněn čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení, též známý jako diskreční ustanovení nebo ustanovení o svrchovanosti. V Německu bylo diskreční ustanovení uplatněno v téměř dvou třetinách všech případů.

Ve dvou pětinách případů, kdy byl uplatněn čl. 17 odst. 1, byla jako partnerská země, již mohla být zaslána žádost, určena Itálie, ve 22 % případů se jednalo o Řecko a v 9 % případů o Maďarsko. V roce 2018 provedly sledované země více než 28 000 přemístění. Bereme-li v úvahu 26 zemí EU+, které řádně podávaly zprávy v roce 2017 i 2018, celkový počet provedených přemístění se zvýšil o zhruba 5 %. Téměř třetinu přemístění provedlo v roce 2018 **Německo**, přičemž vysoký počet přemístění provedly **Řecko**

a **Francie**. Více než polovina přemístěných osob odešla do **Německa** a **Itálie**. K dalším zemím, které přijaly významný počet přemístěných osob, patřila **Francie**, **Švédsko**, **Spojené království**, **Španělsko** a **Švýcarsko**.

Obecně hlavní události v zemích EU+ v souvislosti s řízeními podle dublinského nařízení odrážely objem případů, které bylo třeba zpracovat, významné organizační změny v řadě zemí EU+, posouzení nejlepšího zájmu dítěte s ohledem na řízení podle dublinského nařízení, obnovení podávání žádostí Řecku o převzetí nebo přijetí zpět žadatelů z řady zemí EU+, uzavření bilaterálních dohod mezi několika zeměmi EU+ s cílem urychlit řízení podle dublinského nařízení a zlepšit možnosti přemístění a opatření na zajištění správné a včasné identifikace zranitelných žadatelů a jejich zvláštních potřeb v rámci řízení podle dublinského nařízení. Stejně jako v letech 2016 a 2017 pokračovalo i v průběhu roku 2018 (úplné či částečné) pozastavení přemísťování podle dublinského nařízení do Maďarska.

Významný vývoj na vnitrostátní úrovni

Několik zemí EU+ **pozměnilo právní předpisy** týkající se mezinárodní ochrany. Významné změny provedly například Rakousko, Belgie, Francie, Maďarsko, Itálie a Slovensko, přičemž jiné země také pozměnily své právní předpisy v různých oblastech souvisejících s azylem. Ve snaze o vyvážení integrity svých vnitrostátních azylových systémů země EU+ v roce 2018 zavedly politiky a postupy, které měly rychle identifikovat neodůvodněné žádosti o ochranu a zajistit, aby nebylo plýtváno finančními a lidskými zdroji a časem na tyto žádosti.

Tato **opatření** zahrnovala úsilí o co nejrychlejší identifikaci žadatele, včetně věku, země původu a trasy cesty, posouzení veškerých případných bezpečnostních obav, lepší posouzení věrohodnosti tvrzení žadatelů a stanovení, zda osoby požívající mezinárodní ochrany tuto ochranu stále potřebují. Zlepšení v oblasti poskytování informací žadatelům a osobám požívajícím mezinárodní ochrany o právech a povinnostech v jednotlivých fázích procesu mělo rovněž zabránit neúmyslnému zneužívání azylového řízení.

Za účelem **zvýšení účinnosti** azylových systémů se iniciativy zemí EU+ zaměřily na reorganizaci řízení s cílem optimalizovat vyčlenění a používání dostupných zdrojů, klást důraz na shromažďování informací od žadatelů v raných fázích řízení, digitalizaci a používání nových technologií a stanovení priorit nebo zrychlený postup u žádostí. V neposlední řadě zahrnovaly snahy o udržení vyšší kvality v roce 2018 v oblasti fungování azylových systémů odbornou přípravu zaměstnanců v závislosti na stávajících potřebách v rámci zemí EU+, přezkum stávajících pokynů a zavedení systémů kontroly kvality a podpůrných nástrojů pro účely rozhodování o žádostech o ochranu.

Úřad EASO v roce 2018 dál plnil svůj mandát a napomáhal praktické spolupráci mezi členskými státy a poskytoval podporu zemím, jejichž azylové a přijímací systémy byly pod značným tlakem.

Úřad EASO současně dál plnil svůj mandát a napomáhal praktické spolupráci mezi zeměmi EU+ a poskytoval podporu zemím, jejichž azylové a přijímací systémy byly pod značným tlakem, a sice Bulharsku, kde byl dokončen plán zvláštní podpory, Kypru, Itálii a Řecku. Tato podpora byla uzpůsobena na míru potřebám jednotlivých zemí a zahrnovala pomoc při poskytování informací žadatelům, provádění registrace a vyřizování žádostí o převzetí nebo přijetí zpět podle dublinského nařízení, při organizačních činnostech v oblasti informací o zemi původu, navyšování přijímací kapacity, zejména pokud jde o nezletilé osoby bez doprovodu, poskytování podpory pro azylové řízení, přijímání a budování kapacit při provádění společného evropského azylového systému a poskytování podpory při správě nevyřízených záležitostí. Úřad EASO rovněž zintenzivnil dialog s občanskou společností a uspořádal schůze na témata, která jsou klíčovými oblastmi zájmu.

Fungování společného evropského azylového systému

V roce 2018 zavedly země EU+ řadu změn, pokud jde o první kroky azylového řízení, jejichž cílem je získat od žadatelů co nejvíce informací co nejdříve.

V hlavních tematických oblastech společného evropského azylového systému byl zaznamenán významný pokrok:

Pokud jde o přístup k azylovému řízení, zavedly země EU+ v roce 2018 v rámci obecného trendu řadu změn, pokud jde o první kroky řízení, jejichž cílem je získat od žadatelů co nejvíce informací co nejdříve. K těmto změnám patřilo zřízení středisek pro nově příchozí, zavedení nových technologií za účelem lepší identifikace žadatelů a rozšíření povinností žadatelů spolupracovat s orgány a poskytnout nezbytnou dokumentaci v rané fázi řízení. Žadatelům bylo také poskytováno více informací o procesu, včetně informací o dobrovolném návratu. Zároveň debata o vyloďování migrantů zachráněných ve Středozemním moři vyvolala zásadní otázky o systémevém celounijním postoji k bezpečnému a účinnému přístupu k řízení pro osoby zachráněné na moři. Celkově subjekty občanské společnosti v řadě zemí EU+ upozornily na různé otázky související s účinným přístupem na území a přístupem k azylovému řízení, včetně případu neumožnění překročení hranice a existence praktických překážek v účinném přístupu k řízení v přiměřené lhůtě.

Osoby žádající o mezinárodní ochranu potřebují informace, aby porozuměly tomu, jaké zdroje jsou k dispozici k uspokojení jejich potřeb v oblasti ochrany a osobních okolností po příjezdu do Evropy. V roce 2018 orgány státní správy zemí EU+ i občanská společnost nadále zintenzivnily své úsilí o poskytování přesných a komplexních informací osobám, které žádají o mezinárodní ochranu. Kromě toho byly informace poskytované orgány EU+ rozšířeny, aby zahrnovaly práva a povinnosti související s ochranou a integrací, včetně uspořádání úvodních školení pro žadatele o postavení uprchlíka nebo status doplňkové ochrany nebo osoby s tímto postavením či statusem v hostitelských zemích. Přístupu k informacím pro nezletilé osoby bez doprovodu byla i nadále v celé EU+ přikládána nejvyšší priorita a současně v roce 2018 došlo k nárůstu využívání nástrojů a technologií, jež nabízejí nová média, a to za účelem zvýšení dostupnosti.

Nezbytnou podmínkou pro účinný přístup žadatelů k azylovému řízení je také právní pomoc a zastoupení. V roce 2018 se změny zavedené zeměmi EU+ v oblasti právní pomoci a zastoupení týkaly rozšíření pomoci na jednotlivé fáze azylového řízení a někdy též změn subjektů zapojených do poskytování právních služeb. Při identifikaci stávajících výzev a omezení hrály společně s iniciativami prováděnými orgány úlohu i subjekty občanské společnosti, zejména organizace se zkušenostmi z praxe.

Účinné tlumočení je nezbytnou podmínkou náležitě komunikace mezi žadatelem a orgány v každém kroku azylového řízení, od přístupu k řízení, k fázím podání žádosti, posouzení žádosti a odvolání. Navzdory snížení počtu žádostí v roce 2018 vykazovaly jazyky žadatelů téměř tutéž úroveň rozmanitosti jako v roce 2017, nejvýznamnější procesní potřebou bylo tudíž tlumočení.

Celkově byly vnitrostátní právní a politické rámce většinou stabilní, pokud jde o tlumočení, došlo však k malým změnám, které měly vyjasnit procesní aspekty poskytování tlumočení. K identifikovaným problémům v zemích EU+ v této oblasti patřily občas chybějící lidské zdroje v určitých fázích azylového řízení a nedostatečná kvalifikace tlumočnicků zapojených do tohoto procesu.

Pokud jde o posouzení žádostí o udělení mezinárodní ochrany v prvním stupni, mohou členské státy využít zvláštní řízení, jako jsou zrychlené řízení, řízení na hranicích nebo přednostní řízení, musí však neustále dodržovat základní principy a záruky stanovené evropskými právními předpisy v oblasti azylu. V **Itálii** zavedla tak zvaná vyhláška o přístěhovalectví a bezpečnosti jednodušší a zrychlená řízení pro přezkum žádostí s cílem předcházet podvodným žádostem a zkrátit dobu vyřizování. V roce 2018 pokračovalo v **Recku** uplatňování zvláštního zrychleného řízení na hranicích formou provádění prohlášení EU a Turecka, které se vztahovalo na osoby žádající o mezinárodní ochranu na ostrovech Lesbos, Chios, Samos, Leros a Kos. Ve **Francii** byly mimo jiné zavedeny změny týkající se příslušných lhůt pro zrychlená řízení. Pokud jde o řízení týkající se přípustnosti, byly dále rozpracovány podmínky pro nepřipustnost v řadě zemí EU+ a současně byly pravidelně uplatňovány koncepce bezpečné země. Několik

zemí přezkoumalo a pozměnilo své vnitrostátní seznamy bezpečných zemí původu.

Ustanovení určující řádná řízení v prvním stupni byla v roce 2018 i nadále na vnitrostátní úrovni zemí EU+ poměrně stabilní. Významné legislativní a politické změny ovlivňující například **přístup k řízení** nebo **zvláštní řízení** měly dopad také na tento aspekt, ale celkově země neuváděly žádné významné změny, které by měly za následek úplný přezkum právních předpisů, politik a postupů týkajících se řádného řízení. Přijaté změny měly především za cíl zvýšit celkovou účinnost procesu, obdobně jak bylo uvedeno ve výroční zprávě za rok 2017.

Tlumočení jako procesní potřeba

V roce 2018 vykazovaly jazyky žadatelů téměř tutéž úroveň rozmanitosti jako v roce 2017, nejvýznamnější procesní potřebou bylo tudíž tlumočení.

Provedené změny se týkaly přezkumu příslušných lhůt pro azylové řízení, zavedení nových technologií pro elektronickou správu žádostí, změn v rozsahu osobních údajů v rámci žádostí, dostupnosti právní pomoci v prvním stupni, rozšířené spolupráce a komunikace mezi jednotlivými orgány v prvním stupni, změn v rozsahu důvodů pro vyloučení a iniciativ na poskytování trvalé podpory a pokynů zaměstnancům zapojeným do procesu rozhodování v prvním stupni.

V oblasti přijímání se v roce 2018 vývoj v zemích EU+ zaměřoval na celkové uspořádání systémů přijímání v reakci na trendy týkající se žádostí, včetně systému přerozdělování a umístění a měnící se typy přijímacích zařízení. Zatímco některé země významně snížily svou kapacitu pro přijímání, jiné musely nadále vyvíjet úsilí o zvýšení počtu dostupných míst tak, aby odpovídal nárůstu počtu žádostí na vnitrostátní úrovni. Organizace přijímání byla významným způsobem reformována a v zemích EU+ je stále větší počet středisek pro nově příchozí. Cílem řady iniciativ bylo rovněž zlepšení kvality podmínek přijímání: vytvoření lepší koordinace mezi jednotlivými zúčastněnými stranami, vytvoření nástrojů monitorování a zajištění údržby zařízení.

Řada států se primárně zaměřila na to, aby zajistila, že budou rozptýleny obavy týkající se bezpečnosti a konfliktů v přijímacích zařízeních. To bylo ošetřeno různými způsoby, včetně změny interních pravidel a zařízení zvláštních přijímacích zařízení pro žadatele, kteří nedodržují stávající pravidla v systémech přijímání. Soudy byly zvláště aktivní při formování práv žadatelů, pokud jde o přijímání, například co do délky nároku na materiální podmínky přijetí nebo v oblasti svobody pohybu. Byly podniknuty kroky k dalšímu usnadnění přístupu na trh práce pro žadatele s dobrými vyhlídkami na udělení ochrany a současně byla v některých případech zavedena pro žadatele povinnost navštěvovat jazykové kurzy a kurzy orientace ve společnosti.

V oblasti zajišťování osob byly v řadě zemí EU+ zavedeny nové zákony, změny nebo vládní pokyny za účelem dalšího vymezení nebo rozpracování důvodů pro zajišťování a alternativ zajišťování v souvislosti s azylovým řízením i postupy při navrácení, například dodatečným vyjasněním, co představuje možné ohrožení

veřejného pořádku nebo nebezpečí útěku. Kromě toho byly podniknuty kroky na posílení podpory pro zranitelné zajištěné osoby a na posílení transparentnosti v souvislosti se zajišťováním. Podobně jako v roce 2017 v různých zemích EU+ vstoupila v průběhu roku 2018 v platnost nová zákonná ustanovení omezující svobodu pohybu nebo omezující pobyt osob ubytovaných v přijímacích střediscích. Další změny v oblasti zajišťování se zaměřily na platné lhůty a zvýšení kapacity pro zajišťování. V řadě zemí subjekty občanské společnosti vyjádřily obavy ohledně nesprávného provádění právních předpisů EU v oblasti azylu, pokud jde o zajišťování žadatelů o azyl a záruky v rámci zajišťovacího řízení.

Pokud jde o řízení ve druhém stupni, zůstal rámec právních předpisů, politik a postupů během roku 2018 v zemích EU+ poměrně stabilní a většinou v této oblasti došlo jen k méně významným změnám. Zdá se však, že soudy rozhodující v azylových řízeních ve druhém stupni mají stále větší vliv. Jelikož se za uplynulý rok řada žádostí přesunula do druhého stupně, měly soudy více příležitostí vyáskat vysvětlující rozhodnutí a dále tak utvářet jiné oblasti azylového řízení.

Je třeba poznamenat, že několik zemí EU+ oznámilo změny právních předpisů, politik a postupů v návaznosti na rozhodnutí evropských či vnitrostátních soudů. Vývoj v této oblasti zahrnoval mimo jiné změny v platných lhůtách, poskytování právní pomoci a „právo zůstat“, dokud nebude vyneseno rozhodnutí v druhém stupni.

Pokud jde o vypracovávání informací o zemi původu, došlo v roce 2018 v zemích EU+ k dalšímu zvýšení standardů a zlepšení zajišťování kvality informací o zemi původu. Země EU+ vypracovávají a sdílely širokou škálu pravidelných

publikací a nových publikací, z nichž mnohé jsou dostupné prostřednictvím portálu úřadu EASO pro informace o zemi původu. Často jsou tyto publikace týkající se informací o zemi původu založeny na misích zemí EU+ ve třetích zemích prováděných za účelem zjištění potřebných informací. Obecně platí, že řada vnitrostátních útvarů pro informace o zemích původu i nadále spolupracovala s úřadem EASO a svými protějšky v jiných zemích, mimo jiné i v rámci sítě úřadu EASO pro informace o zemi původu.

Jelikož se v roce 2018 řada žádostí přesunula do druhého stupně, měly soudy více příležitostí vynášet vysvětlující rozhodnutí a dále tak utvářet jiné oblasti potřeb v rámci azylových řízení.

Součástí *acquis* EU v oblasti azylu jsou pravidla týkající se identifikace žadatelů, kteří potřebují zvláštní procesní záruky (zejména v důsledku mučení, znásilnění nebo jakýchkoli jiných forem psychického, fyzického nebo sexuálního násilí), a poskytování podpory těmto žadatelům. Jednou z hlavních skupin jsou nezletilé osoby bez doprovodu, které žádají o ochranu bez péče zodpovědné dospělé osoby. Další vývoj v zemích EU+ souvisí s přítomností nezletilých osob bez doprovodu. Součástí tohoto vývoje jsou zejména úpravy přijímací kapacity

pro nezletilé osoby bez doprovodu v závislosti na příslušných tocích a zlepšení specializovaných přijímacích zařízení, lepší péče, mimo jiné prostřednictvím spolupráce mezi vnitrostátními orgány a subjekty neziskového sektoru, další investice do kvality a kvantity rodinné péče, zavedení opatření za účelem včasné identifikace a procesních záruk, které mají za cíl zajistit pohodu a sociální vývoj nezletilých osob, uplatnění nových technologií pro posouzení věku a úsilí o zlepšení odborných znalostí zaměstnanců, kteří s nezletilými osobami bez doprovodu pracují. Podobně byl hlavním důraz kladen na specializovaná přijímací zařízení a služby v souvislosti s ostatními zranitelnými skupinami (mnoho zemí vytvořilo specializovaná zařízení), jakož i na mechanismy sloužící k identifikaci a předložení věci k přezkoumání. V řadě zemí vyjádřily subjekty občanské společnosti obavy ohledně přiměřenosti podmínek přijímání pro zranitelné osoby a nedostatků při poskytování systematické a na míru uzpůsobené pomoci.

Osoby, jimž byla udělena určitá forma mezinárodní ochrany v některé zemi EU+, mohou požívat různých práv a výhod spojených s tímto postavením. Zvláštní práva udělená osobám požívajícím mezinárodní ochrany jsou obvykle stanovena ve vnitrostátních právních předpisech a politikách. Změny právních předpisů, politik a postupů, pokud jde o obsah ochrany v zemích EU+ v průběhu roku 2018, byly obvykle zaměřené na osoby požívající mezinárodní ochrany, ale též na větší skupiny státních příslušníků třetích zemí nebo osoby přistěhovaleckého původu, a to v závislosti na situaci v dané zemi.

Celkové trendy v EU+ lze určit jen obtížně, protože vývoj je určován konkrétními profily osob požívajících mezinárodní ochrany a celkovou charakteristikou

migrace ve vnitrostátním kontextu. Objevily se dvě oblasti, v souvislosti s kterými se nahromadila řada změn: pravidelný přezkum statusu ochrany a jazykové kurzy a kurzy týkající se společnosti a kultury nabízené ve spojitosti se zaměstnáním.

Pokud jde o návraty, země EU+ se v roce 2018 i nadále potýkaly s účinným navracením osob, jejichž žádost o azyl byla zamítnuta. Tato skutečnost se odráží v celkově poměrně nízkém podílu skutečných návratů. V analýze rizik pro rok 2019 agentura Frontex uvedla, že počet

skutečných návratů v roce 2018 byl opět nižší než počet rozhodnutí o navracení migrantů vydaných členskými státy. V této souvislosti se legislativní změny zavedené na úrovni EU+ zaměřily na usnadnění navracení bývalých žadatelů, ať už ukončením automatického odkladného účinku odvolání u některých profilů žadatelů v rámci zrychlených nebo zvláštních řízení, nebo minimalizací nebezpečí útěku nebo podniknutím kroků k zajištění, že budou k dispozici nezbytné cestovní doklady v případě, že jich bude zapotřebí pro účely návratu.

Obraťte se na EU

Osobně

Po celé Evropské unii se nachází stovky informačních středisek Europe Direct. Adresu nejbližšího střediska naleznete na internetové stránce: https://europa.eu/european-union/contact_cs.

Telefonicky nebo e-mailem

Europe Direct je služba, která odpoví na vaše dotazy o Evropské unii. Můžete se na ni obrátit:

- prostřednictvím bezplatné telefonní linky: 00 800 6 7 8 9 10 11 (někteří operátoři mohou tento hovor účtovat),
- na standardním telefonním čísle: +32 22999696 nebo
- e-mailem prostřednictvím internetové stránky: https://europa.eu/european-union/contact_cs.

Vyhledávání informací o EU

On-line

Informace o Evropské unii ve všech úředních jazycích EU jsou dostupné na internetových stránkách Evropa na adrese: https://europa.eu/european-union/index_cs.

Publikace EU

Publikace EU, ať už bezplatné, nebo placené, si můžete stáhnout nebo objednat na adrese: <https://publications.europa.eu/cs/publications>. Chcete-li obdržet více než jeden výtisk bezplatných publikací, obraťte se na službu Europe Direct nebo na místní informační střediska (viz https://europa.eu/european-union/contact_cs).

Právo EU a související dokumenty

Právní informace EU včetně všech právních předpisů EU od roku 1952 ve všech úředních jazykových verzích jsou dostupné na stránkách EUR-Lex na adrese: <http://eur-lex.europa.eu>.

Veřejně přístupná data od EU

Portál veřejně přístupných dat EU (<http://data.europa.eu/euodp/cs>) umožňuje přístup k datovým souborům z EU. Data lze bezplatně stahovat a opakovaně použít pro komerční i nekomerční účely.

BZ-02-19-250-CS-C

Úřad pro publikace
Evropské unie

ISBN 978-92-9476-682-3
doi:10.2847/063747